

Sy-li spéwał,
Pilnje dźéłał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoý mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spař mérný
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje dźélał
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

ČZ njebyes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kl' Bóh poda,
Wokréw éel
F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjež knihiczišczerńi w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlétnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Nowe léto.

Rom. 8, 24–28.

Nětk š Boha šaspéwamy,
Čžescž temu Šnjesej damy,
Kl'ž na naš š hnadu hladał
A mozy došcž je nadał.

Čžaš šo nam pschezo minje,
A kóžde léto šhinje.
My štare došonjamy
A nowe špoczínamy. (Šhěrł. 602, 1. 2.)

Šene léto kórtkeho čžaša našeho žiwjenja je šo šašo minyło, a šašo šmy wo léto wotnyknjenemu kónzei šwojeho žiwjenja bliže. Šak tola drohi, wažny čžaš našeho žiwjenja prjecž khwata, bješ teho, šo bychmy tole došcž pýtnyli! A tola čžesch ty hišcže něštožkuli došonjecž w žiwjenju! Šacž šo nam šnadž tał njeponđže, šo junu njejabzy na kónzu šwojeho žiwjenja štejimy a čžyli tola hišcže telkole došonjecž, š čžemuž potom móž a čžaš wjazy nješmějemy? Šehodla wutriebajmy prawje tón drohotny čžaš žiwjenja! A tola je to tež šyššna myšł, tał pscheddurjemi noweho léta štejecž: Šelko šrudoby, horja a pruhowanjow šnadž je w nim wobšamknjenych! Šelko hubjenštwá, šhubjenja abo dźélenja! Šak drje mohł ty se wšchelakimi šacžucžemi nowe léto nastupicž. Šle ně, se wšchelakimi šacžucžemi to njeby žadny wěšty a dobry šapoczatk byl. Šašch tekst nam praji, tał mamy pschichodej napschecžo hladačž. Šón

nam š nowemu létu prawe šacžucžé dawa a prawe šrosy-
mjenje tuteho tał wažneho dnja.

Šašcha dušcha pschi nastupjenju noweho léta: njeh je pošna trošhta, woczakowanja a dobrych
prjódkwšacžow!

1. Šašcha dušcha njeh je trošhtna: „My šmy derje šbóžni, ale w nadžiji.“ Ššchescžijan dyrbi tež pschi nastupjenju noweho léta w napohladže nješnateho pschichoda šwójžyry mēr a šwoju špokojnosčž wopokafacž; wě wón tola, šo je wón psches šwoju wěru we šwojim Bosh, kotrehož šmilnosčž, prawdosčž, wěrnosčž a šwěrnosčž je wón wjele kórcž nashonił, derje wukhowany. Njeh nětko nowe léto jemu pschinješe, šštožkuli čže, wješkelosčž abo horjo, wón tola wšcho š Božeje ruški pschimošmje a wě: Šštož čžini Bóh, wšcho dobre je, a wón wě, šo Bóh tón Šnjesh čžlo-
wjeła drje dživnje, tola kóždy čžaš šbóžnje wodži. Ššnadž ty hižom do přédka widžiš, šo někotražkuli šrudoba na tebye čžaša, někotražkuli štarosčž abo nuša budže tebye abo twój dom domaphtacž, ale budž trošhtny! Šrawny ššchescžijan psches šwoju wěru wysche čžaša a šwěta šteji. Šón drje hódnosčž šemškeho žiwjenja šnaje a budže rad wšchě šwoje mozy, čželne kaž duchowne, wutriebacž, šo by něšto hódne došonjał š lěpschemu šobucžłowjekow, ale wón tež wě, šo ma w šemškim žiwjenju š wjele šjebanjemi a njeporadženjemi licžicž, a wón njebudže šwoje šbože, šwoju šbóžnosčž twaricž na tu křudu šemju, wón njebudže twaricž na to šachodne, ale je wujednany se šwojim Bohom a twari we wěrje na tu škału, kotruž hěške wrota njebudža pschemóž. Šak je

šchesczijan živy na tutej semi a steji šobu pod jeje prózami a šchivdami, ale wón je tešame hižom i woprédka pšchewinył, wone njemóža jemu wješelošč wěry muczicž abo rubicž. Wón je derje šbóžny. Njech jemu tež tole wot njeho šnutškwonje hižom pšchewinjene žiwjenje hišcže wulke cžežkoščje, próžny a hněwanja pšchinješe, wón je tola trošchtny pšches to šnutškwone bohastwo hnady w Ješufu Šhryštušku, pšches tu pšches měru krašnu nadžiju pšchichodneho žiwjenja. Wón šo cžuje šbožowny, hdyž tež wón wokolo šebje hišcže došč hubjenštwu a šrudoby widži. Wón šo trošchtne dale bėdži; wě wón tola, šo dyrbi jemu junu dohycže pšchypadnyč, jeli šo šwěrnje wojuje. Ščetpliwje cžakanje a lubošna nadžija jeho šdžerži, a pšchitym wón hižom pšches wěru a nadžiju do přédka šacžuma tu krašnosč dohycža a to wumoženje wot wšcheho škeho. Tehodla:

Šso dowěr, luba dušča,
Šso špušcžežej na Boha,
To Božej ružy šlusča,
Šo pomha i nješboža;
Šdyž tebe šrudnosč tyšči,
Prošč jeho ša pomoz,
Wón twoju proštwu šlyšči,
Da šwětlo ša tu nóz. (Šhėrl. 17, 6.)

Nadžija pať nješahanibicži. Tehodla budž trošchtny a šbóžny pšches wěru do Ješom Šhryšta!

2. Ale tež na wšchitke wošudy pšchihotowany! Niž lohškomyšlnje a bješ pšchemyšljenja cžemy nowe lěto šapocžecž; wono móže naš i njewocžakanymi štyškami, rušami a nješbožemi pšchewatač; tež njemóžemy prajicž, hacž budžemy do žyła jeho kónž hišcže docžafacž. My šotajškim tež njechamy i tutym nowym hnadnym cžakšom jeno hrašlacž, jako by dyrbjalo šo nam wšchitko šamo wot šo radžicž. Šchtóž cže šo na šwoju šhuduščku šamšnu móž špušcžežecž, šchtóž cže na šwět a jeho lošchtu, na šwoju cžješč abo šwoje šamoženje twaricž, by šo bóršy hórko šjebał. Tajki šo tež njemóže i kóždym wošudom špšchecželicž. Ale prawy šchesczijan ma šwoje wukhowanje w Bošy. To jeho pošylni a jeho napjelni i Božim Duchom, a tón Duch Boži nam še šlabošcže wupomha. Wón nam dawa móž a šhmanošč, šo šo do wšchěch wošudom Božich namašamy. Wón naš trošchtuje i tym rjanym wotšyknjenym kónžom, kotryž mamy dozpečž. Šchtóž pať pšched šobu rjanu kónž widži a móže do pšchichoda hladacž, kiž jemu wšchitku próžu na njewocžakane wašchnje šaruna, tón rad wšchitke cžeže pucža na šo wofnije a móže tajke pšchecžiwnoščje šujescž. A my wěmy, šo wšchitke Bože wjedženja šu ša naš špomozne. Šať dyrbi cže tole i lubošcži a i dowěrjenju napšchecžiwu Bohu cžericž! „My wěmy, šo tym, kiž Boha lubuja, wšchitke wěžy i lěpšchemu šlyža.“

3. Šdyž pať Boža wola na našču šbóžnosč džiwa, dha dyrbimy tež še wšchej wolu po jeho pucžach šhodžicž a došrym přjódkwšacžam šwoju wutrobu wotewricž. Nowe lěto je cžlowjekam date, šo móža šwoju móž, šwoje šmyšljenje, šwoju lubošč pošacž. Duž njechamy šwoju móž na njetrjebawšche šchłóne wěžy wažicž, ale šwoje cžělnje, kaž duchowne možy Bohu šwječicž! Cžemy šwoju lubošč Bohu pšchinješč, kiž je naš w Šhryštušku tať bohacže žohnował! To dže je pucž i dokonjenju, i šbožu cžlowjekow. „My wšchať hušto došč njewěmy, ša kaškim wotšyknjenym kónžom mamy bėžecž, haj šamo njewěmy, šcho dyrbimy prošecž, jako šo šaleži; „ale tón

Duch šam šastupa naš i njewurjeknjenym šdychowanjom najlěpje.“ Šotajškim pošluchaj še wšchej wutrobu cžerjenju Ducha Božeho! Šchtóž i wješelošču honi ša tym došrym kónžom, jón dozpečje. Šako w nožy i nowemu lětu 1814 general Blicher pola Štauba šo še šwojim wójškom pšches šchěrofu rěku Rhein pntašche pšchekadžicž, šo by pšchego bliže i Parisej, hlownemu měštu Franzowšom, pšchichoł, jeho wojazy pošni šahorjenja kóždy na pšchemo pntachu, najpředny drubi brjoh wulkeje rěki dozpečž, šo mohli na franzowštu semju pšchecž. Šorliwje šhwatanje a próžowanje i došremu pať njech šo tež pola naš namaša! — Šchtóž tež cži nowe lěto pšchinješe, budž trošchtny a šbóžny w šwjaštu i nješestim Wótžom, budž pšchihotowany tež na šrudobu a doma-pytanja, we wješelošču šo pať wošebje hladať, šo nješy šo pošadnył w šycžach šwěta. Twoja wutroba pať budž štajnje napjelnjena i došrymi přjódkwšacžemi! „Twoje žime dny měj Boha pšched wocžomaj a we wutrobje a hladať šo, šo do žaneho hřěcha nješwolíš a njecžiniš pšchecžiwu Božej kašni!“

Čžiň, Šnježe, šo mnu tať, kaž cžješč,
We žiwjenju a w šmjercži;
Ty wšchať mje šabycž njemóžješč,
Šdyž nješbože mje wjercži!
Šdžerž ty mje w šwojej lubošči
A wjedž mje i prawej ščetpnošču
Šo šwojej došrej woli. (Šhėrl. 297, 1.)

Šamjeň.

K. w K.

Šody pšched njepšchecželom.

Šedyn franzowšti wšchł tole pošjeda: Šwječor do 25. dež. 1870 mějach pšched Parisom nóznu štražu. Moja kompagnija wobšteješče i Parisich mobilgardistow, lubych mlodych ludži, kiž bėchu šhrobli došč, jeno šo šo jim jara pošluchacž njehašche. Šyma tšchěškašche. Nješbo bė i jašny mi hwešdami kaž pošyte. Šněh semju wozžewawšche a pšched nami němšy wojazy šady šwojich našypow ležachu. Woni bėchu jeno něšcto štow krocžel wot naš šdaleni, tať šo šchčercženje jich tšělbom, hdyž bychu je na semju štajili, a šup jich štopow jara derje šlyšchachmy. Tať bė štoro wo pošnožy. Ša šhodžach poš šněšy horje a dele a tu a tam teptach, šo bych šo trochu šhřěł. Duž pšchede mnje mlody wojať mojeje kompagnije šupi a šo na mnje še špodžiwnej proštwu wobrocži. „Šnješ hejtmano“, wón džešche, „šmět ja na krotki cžaf štražu wopušcžežicž?“ — „Do by bylo,“ jemu wotmolwisch. „Wlyšliš dha šebi, šo je mi mjenje šyma dhyli tebi? Čžakaj jeno, hacž šašo rano do wohnja pošndžemy, poštom drje šo šhřěješč.“

Wón pať pšchede mnu štejo wosta a šo přjecž njehibašche. „Šnješ hejtmano“, wón dale rěcžješche, „ja waš prošču. Ša wěž jeno něšotre mjenšchiny traje a ja wam praju, šo šo teho kač njebudžecže!“

„Wostaj mje na pošoj,“ jemu trochu wótšje wotmolwisch. „Šcho dha šebi myšliš? Šdyž dženša w nožy jenemu do Parisa hičž dam, dha njerošymju, cžehodla poštom niž žylej kompagniji.“

„Ach, Šnješ hejtmano“, pošča wojať dale žebrič, „ja wšchať tola do Parisa njecham, ja cžžu wjele bóle tam“ — a i tym i němškemu wójštu pošawawšche — „ja prošču wo jenicžkej dwě minucže.“ Ša bėch tola poščať, trochu wčžipny byč, šcho tón mlody wojať cžyšche. Duž jemu škónčnje dowolnošč dach, tola pať jeho tež i došom na to kėžbliwego cžinjach, šo šebi najšteršcho poš šwoju šmjercž pošndže. Šón mlody wojať še šwojeho pšchěrowa wuštocži a džešche něšotre krocžele njepšchecželje napšchecžiwu.

W czichej nozy blyschachmy, tak kněh pod jeho stupanjom wrěsch-
czesche, a wschěch naschich woczy sa nim napjatej hladaschtaj. Duž
wón stejo wosta, strowjesche po wojeřsku, posběhny swój rjany,
počny mužski hlōb a počza tón rjany franzowski hodowny spěw:

We czěmnej nozy, kšhesčzenjo,
Eso narodži to džěčatko atd.

Spěwacž.

To wscho sta šo tak na jene dobo, bjesje wscheho wotrěčzenja,
bě tak jednore, a tón spěw w czichej nozy i tajkej mozu daloko
po kněh kšinczesche, so my Franzoſojo wschitzy je šwojimaj
woczomaj a wuschomaj na hubomaj mlodeho spěwarja wišachmy.
A němzy napschecžimo nam mějachy zhle te šame myšle; pschetož
wěšče šebi woni na lubu domijnu, na lubych bratrow a šwoje
šotry pod božodžěščowym šchtomom myšlachy. Ani najmjeřšesche
hary, žaneho stupanja, žaneho kšinczenja brónjom njebě nihdže
blyšchecž. Šdyž bě nasch spěwar šwój spěw dospěwal, strowjesche
sašo po wojeřsku kaž prjedy, wobwjertny šo na šwojimaj pjeńto-
maj a džěšče pomalu do šady, hačž bě sašy šady nascheho našypa.
„Kņjes hejtmano“, šo na mnje wobrocži, „tu sašo šym, šče šo
šwojeje domolnosče kali?“

Lědma běch jemu wotmolwił, wustupi i napschecža nam i něm-
škeho wójška šady šwojich našypow hobrski němski artillerista. A
wón, šwój blyšchězahy helm na hłowje, džěšče tež něšcto krocžel
do přědka, posasta, strowjesche runje kaž prjedy nasch wojať a wo-
šrjedž nozy, mjes tutym wobronjenym wojaťami, kiž šebi hižom
měšahy dołho na ničžo myšlili njeběchy, hačž na to, tak bychu
šo mjes šobu kōnzowali, wón něšto rjany němski hodowny spěw
šanješe:

„D najšwjecžišchi, o najšbōžnišchi
Šnadu dawarjo, Boži dnjo atd.“

Sa běch, kaž šo šamo rošym, na mješče pschitasať, so by
ništo do njeho njetšelať. Wón dospěwa šwój spěw a hdyž na
kōnz tón ryncžl:

„Wješel, wješel šo, kšhesčžanstwo!“

wospjetowasche, jemu wschitzy němzy wjazzy pschipadnychu a psches-
jich žyťu liniju kšinczesche kaž i jenym hlōbom to šlowo:

„Wješel, wješel šo, kšhesčžanstwo!“

A w naschim našypje wołachy a spěwachy naschi: Noël, Noël,
t. r. Boži džěń! Boži džěń!

Tak běšchtej wobej wójšy na šwilk w jenej myšli, w myšli
na Šefuša w Bethlehemje, šjednocženej.

Tón artillerista krocžesche na to sašo do šady a šubi šo
šady šwojeho našypa, a něšcto hodžinom posbžišcho lětachy sašo
wot jeneho wójška do drugeho železne kule. Nam pať bě, kaž by
naš tehdy tež jedyn jandžel Boži i Bethlehema wopytačž pschichoť
a naš je šwojim njebjeskim strowjenjom postrowiť byť.

Kōnz lěta šo bliži.

Kōnz lěta je sašo blisko. Kaž i lětom, budže tež i tobu a
šo mnu kōnz. Šchto nočžyť tu posastacž a šo rospomnicž? Kōnz,
luby čłowče, wopomń, kōnz wopomń pošledni! Kotre budže
twoje pošlednje lěto? Kotre twój pošledni džěń? Kotre twoja
pošlednja hodžina? A hdy budže twoje pošlednje horjo nimo?
Šdy ta pošlednja šylja twoje wōčžo wopuschčži?

Šdyž budže čašnosče kōnz, šo wěčnosčž šapocžnje; a hdyž
šeniške žiwjenje pschestanje, štupi šo do njebjeskeho žiwjenja. Psche-
tož hnada teho Kņjesa traje wot wěčnosčže hačž do wěčnosčže
nad tymi, kotřiž šo jeho boja; kotřiž pať bjes bohabojošče šhodža,
sa tych šmėje Boža hnada kōnz. Šsnadž lěťsa? Šsnadž bōršy?
— Tón Kņjes šwarnuj nasch wonthōd a nutšhōd wot wěčnosčže
hačž do wěčnosčže! Šamjeń.

Posledni krocž w žyrkwi.

Frommel, něhdušchi wojeřski duchowny, tole powjeda: Do
šawkow mojeje wojeřskeje žyrkwe bēchu moji „nutrni“ pošlucha-
rjo“ na přědowanju wschelaťe wěžki wurěšali. Mjes druhim na-
maťach tam tež tu šchucžku:

Kať wulke ma tón wješele,

Kiž pošledni krocž te mšchi džě!

Šchto je tutu šchucžku wudypať, to njewěm. Najškeršcho je
to wojať w druhim lěče byť, kiž je šebi domoj žadať a njeje
mohť tón čaš wjazzy docžalacž, hdyž by wojeřsku drařtu do boľa
čžišnyč a sa tešať lohki kšjeschť do ruki wsacž mohť. Wón šebi
pschi tym ničžo šle myšliť njeje. Šo pať něšotryžkuli šwój po-
šledni kemschithōd džerži a to ani njewě a šo je jemu potom tak
šmjercž čžěščo, hdyž sa tym pschidžže, šo ženje wjazzy kemschi nje-
pschidžže, ale šo budže sa to do čžmoweho doľa šmjercže dyrbječž
— na to šebi mlodži wjazzy i rēdka myšla. Woni džě maja sa
to, dofelž šo šami šmjercže njeboja, šo šo tehōdla šmjercž čžim
bōle psched nimi boji a šo šu, dofelž šu hišchče mlodži, psched
šmjercžu wěšči. Ale šmjercž šo sa tym njeprašcha, kať šary něšto
je a hačž čže i njeje hičž. Wona woľa a čžlowjeť ma pošluchacž.
Šo jenym pať, kiž je šwój pošledni kemschithōd džeržal a njeje
wjedžal, šo budže to pošledni, šotremuž je pať pschi tym tež derje
byťo, čžu tu powjedacž.

Wjazzy lěť hižom je, šo mějach kširassiera šhowacž. Še runje
wo žnje a typhus tež šwoje žně džeržesche. Šaršchej bēšchaj
i dalokjeje domijny pschichoť, šwojeho jenicžkeho šyna šhowacž.
Šan, wulki šylny muž je kněhbělymi wōšami, macž trochu štulena.
Ša rēčach wot tym šlowje: „Šastaraj šwój dom, pschetož ty
dyrbišch wumrječž a živy njewostanješch, a potom spěwachmy:
„Šchto wě mój kōnz, wón šnadž je blisko“. Šeno šydom dnjom
bē šhorj byť a haťle lěto wot doma prječž. Šdyž bēchmy jeho
do rowa položili a ja jeho požohnowať, štupi šary nan te mni,
da mi ruku a pošakowa šo mi: „Ša šebi myšlu, šo je mój luby
šyn i dobrými myšlemi do wěčnosčže šchoť, wón rjekny: „Šče
šnano Wj tón Kņes, kiž tym wojaťam přěduje?“ šo dale pra-
šchesche. Ša jemu to wobtrucžich. „Dha šče Wj potajšim“, nan
dale rēčesche, „njedželu tydžjenja wo pošutnym žloniku rēčželi, kiž
prawy do šwojeho doma džěšče?“ Tuto přědowanje je šebi mój
šyn sa Šami napišať, kaž by wón to pschezo domach njedželu po-
pošdnju čžiniť, hdyž by i žyrkwe sašo domoj pschichoť byť, a je jo
mi pošlať a dwaj dnjej po tym je šo jeho šhorosčž šapocžala,
wot šotrejež njeje wjazzy štanjł. Duž šebi tola myšlu, šo je
i žlonikom prošyl: „Božo, budž mi hrěšchilej hnadny, runjež
wschaf je pschezo nanajdušchnišchi šyn a pobožny byť. A to mje
najbōle trošchtuje, šo je jeho pošlednja myšl na Bože šlowo
šchla.“ Duž taj šaršchej pschede mnu plaťaschtaj dla šwojeho je-
nicžkeho džěšča; tola pať to žane nještrošchtne plaťanje njebě. Šad
jeju šyljami šo šlōnz šwěčžesche a šo tučžel Božeje hnady
wupinašche.

Šusto šym šebi na tuteho mlodeho kširassiera pod čžžkim
šwěčžatym klobukom myšliť, kiž bēšche hišchče tajki mlody tón
dołhi čžžki šmjertny pucž nastupicž dyrbjať, wot šotrehož šo ništo
wjazy njewrōčži. A hdyž na teho njewuschneho njebolaka špo-
minam, kiž bēšche horka špomnjenu šchucžku do šawki wudypať,
dyrbu tola prajicž, šo mješesche wón w tutym padže prawo je
šwojim:

Kať wulke ma tón wješele,

Kiž pošledni krocž te mšchi džě!

Po přědowanju na Šylwestra.

Psched dołhim čašom bēšche bur Š. pošledni krocž te mšchi
byť; ale přědowanje na Šylwestra, pošlednim dnju lěta, njeběšche

chzył skomdzic. Rať jemu předomanje we wuschomaj klinczesche, rať bėsche so jemu do wutrobny saczischczalo a jeho nieměrneho czinjiesche, jako bė hižom na tym, so domoj wróczič! Rať wón khwatafche! Wščhať niewjedzišche, hačž budže přenju hodžinu noweho lėta bicž klyšhecž, a wón mėsjesche hišcže hrosny hnėm pohrjebacž a měr scžinicž. Dženka popoldnju hišcže žadyn wotpohlad mēcžinjenja niemėsjesche, ale nėtto bėsche žyle swólniwu. Na kónzu wšy, kiž jeho burstemu dworej napscheczimo ležesche jeho bratr bydlesche, i kotrymž bėsche nėsajkeho sforženja dla hižom na džeřacž mėsazow w hórkej swadze žiwu; žadyn nasad njeřidžesche, a skónčnije bu sforžba sa tamneho bratra rořbudžena, a nėtto bė bur haťle prawje šty. — Bratr cžežko khory ležesche; ludžo prajachu, so njebudže wjazy stawacž. Woži džeń bėsche hižom k bratrej dať póbłacž, so by k njemu pschichoť; ale bratr njebėsche chzył. A nėtto jeho nahle štšf wobja, so mohla jenemu wot njeju hišcže w starym lėcže řmjertna hodžina bicž a jeneho ruka řymna byčž, přjedny hačž by ju drugi k postrowej mėra řapschijať byť.

Rať bur dale khwatafche a pschezo dale, njedžiwajo wyřokého řněha a hubjeneho pucža! Rať jemu pót i cžola na řymnym Šylwestrowym wječoru řapafche! „Wožo“, řmil so řwojeho Šsyna dla!“ tať řdychowafche. „Daj mi w prawym cžařu dóbicž“. Duž pschidže do wšy; tu jeho dwór ležesche. Žona a džečži drje na njeho cžafachu, wón pať pschi řwojim dworje nimo khwatafche, pschezo po pucžu dale, a jeno wofomiknjenje posafsa, jako řwojeho bratrowu řhėžu i dala wuhlada. Špėřchnje dale džeřche, bórřny pschėd prohóm řwojeho bratroweho doma řtejesche a řaklyřcha, so wo řřtwje wótřje řakofczachu. Rať bu jemu řřřřno!

Wjes řaklepanja durje woczini a řastupi. „Džakowano Bohu, ty řy hišcže žiwu,“ tať i jeho rta wuńdže, jako řwojeho bratra we řožu ležo widžesche.

Mad mješwoczom khoreho řo pruha wješelosče řaklyřcži, wón chžyřche bratrej ruzy napscheczimo pschestrėcž, ale mucžnej dele řpadnjieschej a tež psches jeho rót jeno řchėptnjenje pschidže, kiž bė lėdyma řlyřhecž.

„W prawym cžařu“, řtara žona wo řřtwje džeřche, „wón w mřecžu leži.“

W prawym cžařu! Burej řlób dyřlotafche, jako k řožej khoreho řtupi a džeřche: „Měr mješ namaj, Ernřto, měr! Wodaj wřcho!“

„Daj, měr“, mřėjazy řchėptafche. „Budž dobry i mojej řonu a džečžimi!“ — Wlacžo žona pschistupi a džeřche: „Wón je pschezo pořkuchacž a mėnjiesche, so tvoje kroczele řlyřchi; ja bėch na twój dwór póbłala, ale woni bėchu prajili, so řy řo wotřalil, a nėtť wón řakofczesche, so niemóžesche wumřjecž, přjedny hačž njeje tebję wohladať a njeřbu řtare řloby pohrjebane.“ — „Sa řym řam wot řo pschichoť“, bur džeřche, „wono mi řaneho mėra njeđa. Bohu budž džacž, so řym hišcže w prawym cžařu dóbřřchoť.“

Šchtwócž hodžiny po tym bėsche khory njebočžicžki, a pomaktu tamny domoj krocžesche.

Pschecža pschi skónčzenju 31. dežembra.

Wóh řohnuj naschu wótčzinu,
Nasch luby řakři kraj;
Wón řralej wofať i řryčžijnu
A jemu řbože daj!

Wóh řohnuj naschu řužizu,
Nasch drohi řerřřki raj;
Wón řchřituj Šserbow domřřnu,
Řcžėw jeřny řnadnje haj!

Wóh řohnuj naschi narodnosčž,
Šdžerž řecž nam macžėrnu;
Nječ řkřnosčž, wėra, pobožnosčž
We Šserbach i domom řu!

K. A. Fiedleť.

Sylvester a nowolėto.

Šso prafchej řwoju řepjeru,
Hačž hišcže wudžerži
Tu nowu řhódbu řiwjeřřtu,
Řiž Wóh džęņ wotewri.
Drje dolho je cži řlužika,
Nėtť pocžina byčž řerniwa;
Šdžež pať řo skónčnije rořlamje,
Twój pschėbntť njebudže.

Wř tudy řmy lud wēcžnosče,
Nasch dom w tym cžařu njei;
Žow duřchu jima řřřřanje,
Řicž domoj řada řej.

Šchto pať jej potom pschewod da,
Šo wēcžny dom řwój namafa?
Šlej, řemřřa řryřa njeje to,
Ta bórřny řlamje řo.

Šchto potom, cžłowcže, řdny řo cžmi,
A ty řy žyle řam?
Šdny řduřchu wřchřtko wopuřcžži,
Šo bludži tu a tam?

D bėđa, nimař pschewoda,
Šdny řsches řmjercž dyřbiřch ře řwėta!
Š cžimž tež tu řwėt cže řrořřtuje,
To pomhacž njebudže.

Šlej jedny řřėđť cži pomhacž wė,
Šchtož ničťo niemóže;
Tón derje wjedže duřche wřchė
Tam k řjeřřchej domřřnje.

Wón řam nam durje wotanka,
Šdny řčařnosče bėh řónza ma,
Šo byčmy Woha widželi
We wēcžnej řařnosčži.

Ty řnajesch tule řepjeru,
Mój luby řchėřczano,
Řiž řwėt cži řpořčžicž niemohť tu
Ša duřche řubjenřtwo.

Nė, Wóh ře řwojim Duřhom řam
Še dať ju do wutrobny nam:
Ta řepjera je wėřny mőz,
Řiž řařni řožu nőz.

Tu řepjeru ja pschėju cži
Dženř k lėtu nowemu;
Ta džerž cže w tvojej řlabofčži,
Cži pomhaj k dobřczu.
Wėnz lubofče ju wupřřchuj
A nadžije řlyřhecž wobřwėtluj;
Nječ wřcho řo řhabla, pada, mřje,
Šlej, wėra džerži cže!

K. A. Fiedleť.